

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 135/2017
01.03.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Микице Срећковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 14К 337/15 од 06.10.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1449/16 од 21.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 01. марта 2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Микице Срећковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 14К 337/15 од 06.10.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1449/16 од 21.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 14К 337/15 од 06.10.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 3. у вези става 1, у вези члана 30. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Истом пресудом, окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара те на име трошкова кривичног поступка износ од 75.720,00 динара, као и да на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у буџет плати износ од 18.750,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате.

На основу члана 258. ЗКП, окривљени је обавезан да на име постављеног имовинскоправног захтева исплати оштећеном ПД „ББ“ ... „...“ износ од 30.150,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени за остатак постављеног имовинскоправног захтева до висине у износу од 84.114,00 динара упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.1449/16 од 21.12.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Зајечару 14К бр.337/15 од 06.10.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Микица Срећковић, из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи о којој повреди закона се конкретно ради, с тим што из образложења захтева произилази да указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и „поступи по одредбама члана 492. став 1. тачка 2) или тачка 1) ЗКП“, те да у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи о којој повреди се конкретно ради, с тим што из образложења захтева произилази да истиче повреду из члана 439. тачка 1) ЗКП, указивањем да у изреци правноснажне пресуде „недостаје радња извршења“, међутим ову повреду образлаже чињенично, истицањем да се правноснажна пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању и на непоузданим доказима - исказима сведока ВВ и ГГ, изводећи сопствени закључак да кривица окривљеног у току поступка није доказана и да је утврђена на основу претпоставке суда да је окривљени предузео инкриминисану радњу.

Из изнетих навода, дакле, произилази да се нижестепене пресуде суштински побиијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона која је при томе општег карактера, те да се, захтевом суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић